

er der gjort Forsøg paa at bevise, at vi i Virkeligheden ikke have nogen Forpligtelser, og at vi, da vi ikke kunne klare os overfor en Stormagt, lige saa godt kunne give blank op, saa var det ikke nødvendigt at forsøge paa at værne vor Neutralitet. Dette Ræsonnement kan umulig holde. Det er ganske umuligt at tro, at vi som selvstændig Stat ikke have samme Forpligtelser som alle andre selvstændige Stater til at væрге os overfor en Styrke, der bliver sendt mod os, men som ikke er større, end at vi efter vor Evne ere i Stand til at møde den. Det er det, der forlanges af os, og det er den Pligt, vi have til at værne os. Ogsaa det ærede Medlem fra Middelfart (Slengerik) maa kunne sige sig selv, at en Styrke paa 10—20,000 Mand kan den danske Stat altid slaa tilbage, hvis de ville besætte vort Land, og stort mere forlanger man jo ikke af os. Men jeg gaar videre og siger, at det er en ganske forfærdelig Lære, som gaar ud paa at udbrede den Tro, at den, der kommer først, og som først krænker vor Neutralitet, skulle vi ikke gøre noget imod, da vi dog alligevel ikke kunne væрге os. Hvad er den logiske Følge heraf? Det er den, at vi blive allierede med den, der kommer først og tager vort Land i Besiddelse og bruger det til egen Fordel, og vi blive da en krigsførende Magt overfor den Magt, der kommer bagefter. Vi ville jo ikke føre selvstændig Krig, og vi ville ikke være nogen krigsførende Magt. Vi ville kun væрге vor Neutralitet. Og da er det ikke noget, som kun vi hitte paa, men det er vor Pligt efter Evne at væрге os. Men vælge vi det Standpunkt at sige, at den, der kommer først, kunne vi dog ikke væрге os imod, og faar han derfor den Fordel, at han uden Modstand kan tage den Del af vort Land i Besiddelse, som han kan have Brug for og mener at have størst Fordel af overfor sin Modstander, saa bliver Stillingen den, at vi blive vedkommende Magts allierede og krænke den anden krigsførende Magt, idet vi bryde de indgaaede Traktater og alle sunde og fornuftige folkeretlige Regler ved at holde med den, der først angriber os. Derved faar den Magt altsaa den Fordel, — stor eller lille — at han uden Modstand kan gøre sig til Herre over de Punkter i vort Land, som han har Interesse af overfor den anden krigsførende Magt. Holde vi os passive, er det altsaa en Krigserklæring mod den anden krigsførende Magt. Med andre Ord vi komme til at holde med Røveren imod den mere fredelige.

Stod det til os, om vi kunde vedblive at holde os udenfor Krig, saa er der jo ikke nogen Tvivl om, at vi kun ønske at leve i Fred, og saa ville vi alle stemme derfor. Men hvis vi ikke sørge for at kunne væрге vor Neutralitet, saa vil den logiske Følge deraf blive, at vi under en kommende Krig ville blive inddragne i Krigen paa den uheldigst tænkelige Maade. Det vil altsaa ikke betyde, at vi ville komme til at holde os udenfor Krigen, men netop, at vi blive inddragne i den. Det synes jeg, ligger saa soleklart for Dagen, at man ikke kan fritage sig for at erkende det, enten der saa staaar noget derom i Haagerkonventionen eller ej. Der staaar dog udtrykkelig deri, at ingen neutral Stat maa finde sig i, at en krigsførende Magt bruger vedkommende Land til Troppetransport, og at den, hvis det dog forsøges, skal vise saadant Forsøg tilbage med Vaabenmagt. Og sker dette, er det ikke nogen Anledning til Krig. Hele Folkeretten gaar ud paa, at det er vor Pligt at gøre Modstand, og kunne vi da ikke afvæрге en Neutralitetskrænkelse, saa have vi i alt Fald optraadt saa korrekt, som vi kunde. Men lade vi en Magt faa Ret til roligt at gøre de Overgreb, han ønsker, er han opfordret til at gøre dem, og han vil ogsaa gøre dem. Derfor maa den lille Stat efter Evne væрге sig, den er nødt til at gøre det, saa længe Forholdene i Europa ere saadanne, som de ere.

Derfor siger jeg: Hvad er da det bedste? Det bedste er et Neutralitetsværn, et Kystværn. At dele det, som det ærede Medlem fra Middelfart (Slengerik) mente, og sprede Kræfterne og fordele dem jævnt over hele Landet, selv der, hvor der ikke er nogen Fare — maaske ogsaa ved Bovbjerg og ved Bulbjerg, hvor der slet ikke bliver Tale om nogen Landgang —, vil være ganske meningsløst. Enhver, der skal paase, at Neutralitetskrænkelser ikke finde Sted, vil selvfølgelig sørge for at have sin Styrke anbragt paa det Sted, hvor der er mest Fare for, at Neutraliteten vil kunne krænkes. Og størst Fare herfor er der selvfølgelig ved vore Forbindelsesvande, der jo maa siges at ligge ved Alfarvej. Jeg har for øvrigt ikke noget imod, at der maaske kunde gøres noget mere for Jylland, at der blev lagt nogle flere Tropper i Jylland. Især kunde jeg ønske, at man tog den Tanke op, som jeg fremsatte i Efteraaret, at man søgte at faa fast Mandskab ansat paa de Pladser, hvor der er størst Fare. Jeg tror, man kunde faa nogen Besparelse af Tje-